

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Theodoro clarißimo. 289.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

οὐ φοβηθήσεσθε τῷ ὄντι μου βουλευσά-
 ῃν καὶ ὑμεῖς, ὡς φίλος λέωνος εὐγε-
 ῆ βλαπήματα, ἀλλά τῆς ἑαυτοῦ τῆς
 βλαπῆσας σωστικῆς ἀφ' ἧσ' ἔσονται,
 ἵνα καὶ τὸ ἑαυτῶν καὶ τὸ πατρῶον αὐ-
 ξήσιντε κλέος.

virtutum instrumenta esse animaduertēs,
 præposterum consilium dare minimè per-
 timescat. Quocirca vos quoque, ô leonis
 mihi chari nobiles fœtus, ita vos cõseruet,
 vt iis familiaritatibus, nullus omnino ad
 vos aditus pateat: quod & vestram, & pater-
 nam gloriã augetis.

Νειλάμμωνι ἔ Νειλάμμωνι. σπη.

Nilammoni & Nilammoni. 288.

Τὴν μὲν ὁμωνυμίαν ὑμῖν οἱ γονεῖς,
 τὴν δὲ συνωνυμίαν οἱ πρόποι ἐπέθη-
 καν. τὴν μὲν γὰρ τῷ ὄντι τῆς πελόν-
 ταν ἐχρήσατε, τὴν δὲ τῷ ὄντι τῆς ὡρα-
 φέρων ἐκτήσαθε, ἵνα εἰ μὲν ὅτι
 τοῖς χαλλίστοις εἶδον οἱ ἄνθρωποι, ἠέδω
 ἄν. ἐπειδὴ δὲ ὅτι τοῖς διαπύοις, λίαν
 ἀφροσύνη. ὅμοια γὰρ ἀναδίδες καὶ αἰχλὺ
 μετώρου, καὶ ὄφρυων σμικρῆς κίνησης
 καὶ βλάβη σσοσσημῶν, καὶ τὸ ὅτι
 μηδὲν τῆς αἰχρῶν ἐρυθελῶν τακμίμων
 ψυχῆς ὅτιν αἰχρῆς, τὸς ἀφανῆς τῆς
 οἰκίαν παθῶν χρεακτιῆρας ἐντυπῶ-
 σης τῷ σώματι.

Homonymiam quidem vobis parentes,
 synonymiam autem mores imposuerunt.
 Illam enim à parentibus obtinuistis : hanc
 autem ab iis, quæ gessistis, consecuti estis.
 Quandoquidem si in optimis quibusque
 actionibus homines viderent, voluptate
 sanè afficerer. Quoniam autem in contra-
 riis rebus eam exhiberi, vehementer hoc
 nomine angor. Impudens enim oculus, &
 elata ceruix, & perpetua superciliorum a-
 gitatio, & turbulentus incessus, & de nul-
 la re turpi erubescere, fœdissimi animi ar-
 gumentum est, obscuras perturbationum
 suarum notas corpori imprimentis.

Θεοδώρῳ λαμπεροτάτῳ. σπη.

Theodoro clarissimo. 289.

Ἐν πολλοῖς μὲν καὶ ἄλλοις ἔλαμψεν
 τὸν θεοφιλή Μωσῆα. ἐν τῷ δὲ ἀφ' ἧ-
 φερώνταις, ὅτι παντὸς πάθος κρείττων ὄν,
 καὶ τῆ φυσικῆς φιλοσοφίας ἐκράτησε.
 δύο γὰρ ἔχων ἰσὺς τεθῆσθαι μὲν πᾶν
 αὐτῷ, τῆ δὲ πατρῶας ἀρετῆς μὴ γε-
 ροῖστας ἐπιλωτῆς ἀρετῆς, ἔδωκε αὐ-
 τῷ ἀφ' ἧσ' ἀφ' ἧσ' ἀφ' ἧσ' ἀφ' ἧσ' ἀφ' ἧσ'
 ἦσεν, ἀλλὰ τῆ ἀρετῆ μᾶλλον ἢ γένει
 προσέκρινε, τὴν ἀρετῆν προσκρί-
 νας τῆσ' αὐτῷ καλῶς ἀφ' ἧσ' ἀφ' ἧσ'
 πολλάκις τυφλώσθαι φύσεως. οἱ
 γὰρ ἐκ πατρῶν νομίζοντες δίχρον
 εἶναι τῶν ἀρχῶν ὅτι τῶν πατρῶας κα-
 ταβάλλειν, τυφλώσθαι τῶσ' αὐτῷ
 ἀλήθεια, ἡρεσασθῆναι τὸ γένος, ἢ
 γένει, ἀλλ' ἀρετῇ. ἔδωκε γὰρ τὸν βα-
 σιλέως ἰσὺν ἄν ἀνάξιος εἶναι τῶ ἀφ' ἧσ'
 γματος εἰς τῆ ἀξίαν ἐχρηστέον, ἀλλὰ
 τὸν βασιλικὸν ἔχοντα φυλῆν, καὶ τῆ
 ἀφ' ἧσ' ὅτι σήμερον χρεῖσται δι' ἀνάγκην.

Cùm multis aliis nominibus virū Deo
 charum Mosen admiror ac suspicio, tunc
 hoc præsertim nomine, quod cùm omni
 vitiosa affectione superior esset, naturalem
 quoque charitatem vicit. Nam cùm duos
 filios haberet, qui tandem ab eo procreati
 essent, tamen paternæ virtutis æmulos mi-
 nimè se præberent, neutrum horum mili-
 taris sui imperij successorem instituit, ve-
 rum eum, qui virtute potiùs, quàm genere
 ipsi coniunctus erat : virtutem nimirū na-
 turæ, ad honesti diiudicationem persæpe
 cæcutienti, anteponeus. Nam qui æquum
 esse censent, vt à patribus ad filios imperia
 delabantur, ad veritatem hallucinantur.
 Honor quippe, non generi, sed virtuti de-
 betur. Neque enim regis filium, si huius-
 modi munere indignus sit, in huiusmodi
 dignitatem ascribere oportet: verum eum,
 qui regio animo præditus est, administran-
 dique imperij scientiam concipere potest.
 Illud sanè mitissimū illum virū luculenter

ostendit, quòd ne fratris quidem, gratia & favore ductus, ad sacerdotij dignitatem obtulerit (nam qui eos, qui ex ipsius lumbis exorti fuerant, huiusmodi honore afficiendos duxerat, verùm naturæ vim, ac velut tyrannidem superauerat, haudquaquam profectò favore adductus fuisset, vt fratrem sacerdotij corona redimeret) sed diuinis oraculis obsequens. Ob eamque causam, qui aduersus eum rabido animo impetum fecerant, ac non diuino suffragio, sed priuato animi iudicio fratrem ab eo sacerdotem designatum fuisse arbitrabantur, nouas & inusitatas pœnas penderunt. Hi enim partim dehiscente terra absorpti sunt, partim cœlestis ignis ardore conflagrarunt.

Charemoni Diacono. 290.

Et si Eusebius, quemadmodum ad me scripsisti, fœdus cum vitio feriens, virtuti bellum infert, atque celeriter ex calumnia ad struendas insidias adducitur, promptèq; suspicionibus parum consentaneis fidem adhibet: ac præterea in his quidem, qui deliquerunt, supplicio afficiendis acerbū & inexorabilem, in his autem, qui aliquid ex virtute gerunt, remunerandis pigerrimum se præbet: minimè tamen æquum est ipsum à te fuggillari, qui eadem, quæ ipse, vt rumor est, ne dicam grauiora, perpetras. Aut enim ab huiusmodi flagitiis abstine: aut eos, qui ea committunt, ne fuggilla. Quanquam fortasse hoc ipsi meritò accidit, quòd cum te, cum talis esses, diaconū creauerit, ac proinde vim numinis vlticè minimè fugerit. Nam qui Ecclesiasticis functionibus occlusum os, contra quàm oportebat, aperuit, aduersus seipsum, vt apparet, aperuit: & qui se effrœnatam linguam aduersus probos instruere arbitrabatur, eam aduersus seipsum armauit.

Germano. 291.

Qui voluptates, quas multi expugnari minimè posse existimât, per temperantiam

τὸ πρῶτον ἐκείνων τὸ ὄραμα τὸν λάμ-
πρῶς ἔδειξε, μὴδὲ τὸν ἀδελφόν, καί
εἰς τὴν ἱερωσύνην ἀφελῆσθαι
ναί. ὁ γὰρ τὸς ἐκ τῆς λαγόναν αὐτῆς
φύσας μὴ ἀξιώσας τοιαύτης τιμῆς,
ἀλλὰ ἀειγνώμους τῆς φύσεως τυ-
ραννίδος, οὐκ ἂν τὸν ἀδελφόν χεῖρι
τῆ ἱερωσύνης ἐφείνωσεν, ἀλλὰ καὶ
θεῖας χειρονομίας. διὸ καὶ οἱ κατ' αὐτῶ
ἑπιλυτήσαστες, καὶ νομίσαστες ἔγει-
νήσθω, ἀλλὰ κρισίφ λογισμῶν οἰκεία
καχειροτονησαστες τὸ ἑμαρτήμονα, δικαί-
αθῆως ἔδοσαν. τὸς μὲν γὰρ ἡ γῆ χει-
ρὸν κατέπιπεν, οἱ δὲ πυρὸς αἰθέρος ἔρ-
γον ἐγένοντο.

Χαιρήμονι Διάκονο. σί.

Εἰ καὶ Εὐσέβιος, ὡς γέγραπται, τῆ
κακίᾳ ἀπειθῶντος, τῆ ἀρετῆ πολυμῆς,
ὄξυς μὲν ἂν ἐκ ἀβελήης εἰς ἑπιβου-
λᾶς ἐπαθῆναι. ἀπὸ χειρὸς δὲ ἑπι-
νοίας μὴ ἀποσοκύνουσας ἑαυτὸν πρὸς
ἑαυτῶν καὶ ἐν μὲν τοῖς ἑπιπμοῖς τῆ
ἡμαρτησῶν ἀσχηματιστος, εἰ δὲ τῆς
ἀμοιβῆς τῆς κατ' ὀφείλουσιν οὐκ ἔστι
τατος, ἀλλ' οὐδὲ γὰρ αὐτὸς οὐκ ἂν εἴη
διχῶς οὐκ εἶναι κομωδῆν, ὁ τὰ αὐτῶ
αὐτῶ, ὡς φασίν, ἵνα μὴ λέγω ἀγα-
λεώτερα πλημμελῶν ἢ γὰρ μὴ ἀπῆθε
τοιαῦτα, ἢ μὴ κομῶδες τὸς δρῶσας.
τάχα δὲ τῆτ' αὐτῶ κατ' ἀξίως οὐκ
εἶ, ὅτι σε τοῖς τὸν ὄρα καχειροτονήσας
οὐκ ἔλαθε τὴν δικίμω. ὁ γὰρ σπουδῶ-
κλεισμῶν σπὸ τῆς ἐκκλησιαστικῶν
θεσμῶν σῶμα ἢ δεινῶς ανοίξας καὶ
ἑαυτῶ, ὡς εἶπεν, ἔδειξε, καὶ τῆ
εὐδοκίμων νομίσας ἀθύρωλον ὀπλίξεν
γλώσσῃ, καὶ ἑαυτῶ ὀπλίξεν.

Γερμανῶ. σία.

Ὁ μὲν τὰς πολλοῖς ἀμάχους εἶναι
δικαίως ἠδὲν αἰσφροσύνη καὶ ἐγκρατεία
τετραπύ-